

Lothár György

HASONLÓSÁG

(képes kisnovella)
(valós történet alapján)

– kézirat –

Azonnal kialakult közöttünk az egymás iránti bizalmi kapcsolat, pedig egyikőnk sem ismerte azelőtt a másikat. Soha nem is találkoztunk egymással. Mégis mindannyian úgy éreztük, hogy összetartozunk, osztoznunk kell egymás sorsában.

Annamária, velem egykorú volt. Ötvenes, közelebb a hatvanhoz. Szép arcáról arányosság gondoskodott, ami bájoságot adományozott kényszeredett mosolyának. A többiek fiatalabbak voltak kettőnktől. Egyikük pedig szinte még gyermek, az alig húszéves, kék íriszű Klaudia.

Klaudia leginkább a tekintetével „beszért”. Többet közölt vele, mint amit szavakkal el lehetett volna bármelyikünknek is mondani. A kétségbeesés tartotta mondatait előlünk

elzárva. Ugyanaz a kétségbeesés, ami a mi életünkhöz is hidegen hozzátapadt.

*Márta, a költő, harmincas
éveinek közepén kóborolt.
Hajába virágdíszot gondolt.
Magánál őrzött ékszerását
nyilvánosan bele is fűzte.
Az ékítmény élénklila
színnel csillogott hosszú,
bronzbarna hajfürtjében.*

És Adrienn. Ő nem sokkal a negyvenedik évén vezette éppen az életét keresztül. Lassú lépései közben finoman ért hozzá közös szobánk idegenérzetű tárgyaihoz: az asztalhoz, a székhez, a fogashoz és az ágyához.

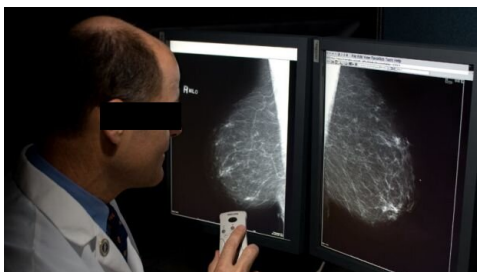
És persze közöttük voltam én is, Sarolta, a velem – velünk – történtek miattján töprengő asszony.

Váltakozó érzelmekkel gondolok vissza az együtt eltöltött hétre, és persze Aszklépiosz doktor úrra is gondolok. Azon felül, hogy megoperált bennünket, mindig mosolyogva jött be hozzánk (a Győr-Moson-Sopron Vármegyei Petz Aladár

Egyetemi Oktató Kórház Onkoradiológiai Osztályának ötödik emeleti, hatágyas kórtermébe).

A másik nyáron, a városban megszólítottam. Klaudia volt az. Kék színű szemei derűsen ragyogtak – az éghez hasonlítottak.

Aszklépiosz professzor diagnosztizál egy emlődaganatot.

★